

De maa holde aabent til Kl. 11 og Kl. 12, og Folk maa komme og spise Kager, men de maa ikke putte en i Lommen og gaa med. Der staar en Betjent og trykker Næsen flad imod Ruden for at se, om Folk ikke fører Kager ud af Butikken. Denne Absurditet har pint mig i mange Aar, og jeg har flere Gange omtalt den her. Det vilde glæde mig, om vi nu kunde komme af med den. Hvis vi ikke havde den store Ufred ude i Europa, som gør, at vi alle her i højere Grad end ellers er tilbøjelige til at holde Fred — og jeg er ikke blot fredsvenlig, men ligefrem fredskærlig —, vilde jeg sige nogle onde Ord om den Maade, hvorpaa denne Bestemmelse er kommet ind i dansk Lovgivning. Jeg vil nu ikke sige andet, end at det er en Bager, som har faaet den ind under Paaberaabelse af, at der skulde være lige Vilkaar for Bagere og Konditorer. Begrundelsen er storartet, nemlig at Bagerne sælger deres Brød inden Kl. 8 om Aftenen, af den Grund maa Konditorerne, som har deres Søgning efter Kl. 8, ikke sælge. Forstaa det, hvo der kan! Men denne Betragtning er løvfæstet i Kongeriget Danmark, og jeg vil udtrykke min Glæde over, at dens Tid synes at skulle blive forbi.

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede Medlem fra Nyborg (Birch), som er Ordfører for Venstre, udtalte ligesom i Fjor en Beklagelse over, at Lovforslaget ikke er affattet i Overensstemmelse med, hvad et Udvalg her i Folketinget var enedes om. Det ærede Medlem mente, at den Omstændighed, at Landstinget i Fjor var gaaet imod nogle af Lovforslagets Bestemmelser, og ligeledes dette, at et stort Mindretal i Folketinget i Fjor havde udtalt sin Betænkelighed derved, burde have ført mig ind paa en anden Vej. Ja, hvis et stort Flertal her i Tinget havde udtalt sig mod Lovforslaget, havde det efter min Opfattelse været rimeligt at tage Hensyn dertil, men saaledes er Forholdet ikke. Forholdet er dette, at et Udvalg, omfattende et meget stort Flertal af dette Ting, har udtalt sig til Gunst for disse Bestemmelser, og at jeg derefter har prøvet, om den samlede Rigsdag vilde slutte sig dertil. Dette Forsøg har jeg ikke kunnet betragte som opgivet, fordi Landstinget i Fjor gik

imod de omtalte Bestemmelser. Jeg har ingenlunde betragtet det som opgivet, blandt andet fordi Landstinget ikke har ført direkte Forhandling med Folketinget, og hvis dette høje Ting udtaler sig til Gunst for disse Regler, kan det vel tænkes, at Landstinget vil være imødekommende. Endvidere er ogsaa den Omstændighed kommet til, at Landstinget er ikke det samme nu, som da jeg sidste Gang fremsatte dette Lovforslag. Hvis imidlertid det ærede Medlem fra Nyborg er Ordfører ikke blot for sit Parti her i Tinget, men ogsaa for Venstre i Landstinget, er Vanskelighederne ved at fremme disse Bestemmelser naturligvis større, maaske uovervindelige, og det er overfor denne Mulighed, jeg har udtalt, at Lovforslaget selvfølgelig kan gennemføres uden dem, idet der er andre Bestemmelser, som det kunde være ønskeligt at indsætte ved en Regulering af Loven.

Jeg maa beklage den ret stærke Maade, hvorpaa det ærede Medlem (Birch) nu gaar imod Bestemmelser, som hans Parti tidligere har været Tilhænger af; den Maade, hvorpaa det ærede Medlem kritiserede Siddeplads-Bestemmelsen, vidnede om ret stor Uvillie overfor denne. Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) betragtede Bestemmelsen som temmelig betydningsløs. Ja, saaledes vurderes den nu ikke fra anden Side. Jeg skal tillade mig at minde om, at Bestræbelserne for at indføre en Bestemmelse om Siddepladser i Butiklukningsloven er gamle og hviler paa hygiejniske Grunde, paa Undersøgelser af Handelsmedhjælpernes Sundhedsforhold, paa Konstatering af den Kendsgerning, at just Butiksarbejdernes Arbejdskaar, det staaende Arbejde i lang Tid, gjorde dem sygeligere end andre, udsatte dem for visse Erhvervs sygdomme, konstaterede blandt andet paa Sessionerne. Derfor har man i andre Lande forlængst indført saadanne Bestemmelser; baade i England, Tyskland og Frankrig er det sket, altsaa i Lande med højst forskellige Lovgivningsprincipper, og herhjemme har alle hygiejniske Autoriteter udtalt sig til Gunst derfor og ingenlunde betragtet Spørgsmaalet som betydningsløst. Sundhedskollegiet, altsaa Lægerne, har udtalt sig derfor, og ligeledes Arbejdsraadet, altsaa den Institution, som har med Arbejds-